

4 smukke Sange.

1. Det var en Lørdag Aften. —
2. Elskerens Klage. —
3. Fjerne Syd, du skjonne Spanien. —
4. Om Dagen ved mit Arbeid staar.

1. Det var en Lørdag Aften.

:: Det var en Lørdag Aften
 Jeg saa og ventede dig, ::
 :: Du loved mig at komme vist,
 Men kom dog ei til mig. ::

 :: Jeg lagde mig paa Sengen
 Og græd saa bitterlig, ::
 :: Og hver en Gang at Døren gik
 Jeg troede, det var dig! ::

 :: Jeg stod op Søndag Morgen
 Og flettede mit Haar, ::
 :: Saa gik jeg mig til Kirken hen,
 Og om den Kirkegaard. ::

 :: Men du kom ei til Kirke
 Og ei i Kirken ind, ::
 :: For du har faat en anden kjær,
 Og slaget mig af Sind. ::

 :: Saa gik jeg hjem saa ene
 Genad den Kirkefest, ::
 :: Og hvert et Spor paa Stien var,
 Der faldt min Taare i. ::

:: De røde Baand og skjønne,
 Som du mig engang gav — ::
 :: Dem bærer jeg ret aldrig mer,
 Jeg stunder til min Grav. ::
 :: Hvor kan man plukke Roser,
 Hvor ingen Roser gror! ::
 :: Hvor kan man finde Kjærlighed,
 Hvor Kjærlighed ei bor! — ::
 :: Jeg vilde Roser plukke —
 Jeg plukker ingen fler, ::
 :: Jeg elsked dig saa inderlig
 Jeg elsker aldrig mer: ::

2. Elskerens Afsked.

Sorg ikke, søde Pige, slaa Sorgen af dit Sind,
 Thi du skal Trøsten finde, naar jeg kun bliver din;
 Du er som Rosen rød, for dig saa vil jeg dø,
 Mit unge Liv jeg vove vil for dig, min Kjæreste.

Du behøver ei at tænke, jeg bliver dig utro,
 Nei for skal Livet springe, i tusind Stykker gaa,
 Min Mund skal stille staa, Mit Die lufkes til,
 Mit Hjerte det skal briste, for jeg dig swige vil.

Synes du, jeg er for ringe, saa vil jeg spørge dig:
 Sig du mig aabenhjertig om du vil have mig,
 Lad Folk kun sige saa: Jeg aldrig dig skal faa.
 O Gud, lad det ei hænde sig, som falske Tunger spaa.

Ja mangen bliver tvungen af Forældrene dertil,
 At tage den til Vægte, som de saa nødig vil,
 De daglig høre maa: Tag nu, mens du kan faa,
 Thi siden kommer fattigdom, det kan du lide paa.

Dog mange ere glade, fordi de ei er rig,
 Naar de vil begge stræbe, kan de forserge sig
 Med Klæder og med Brød, saa har det ingen Nød,
 Saa kan de leve lykkelig til Gud dem lægger død.

Nu vil jeg Afsked tage og lette paa min Hat,
 Saa rækker jeg dig Haanden og byder dig god Nat;
 Se, Tiden vender sig, forglem, min Ven, ei mig,
 Thi Mandfolk er forføngelig, kan let forføre dig.

Web

3. Zigeunerdrengen.

„Djerne Syd, Du skønne Spanien,
Spanien er mit Fødeland
Hvor Cypressen og Kastanien
Suser mildt ved Ebros Strand.
Der hvor Zephyr venligt luffer
Sig i Solens varme Glød
Hvor den røde Rose dufter,
Som den skønne Pige brød.

Med min Lyre maa jeg vandre
Ene om i fremmed Land,
Hædet, spottet af de andre,
Nægtet tidt en Draabe Vand,
Ingen af min Klage røres,
Alle spotte kun min Nød
Bort af Hus og Gaard jeg førtes
Bredt, saa snart min Stemme lød.

Ingen for Zigeunerdrengen
Har et venligt Trøstens Ord.
Han maa hvile sig paa Engen,
Sove der, hvor Ulve bor;
Ingen kan forstaa hans Klage,
Og hans skønne Barndoms Sang,
Elko kaster tomt tilbage
Døde Toner uden Klang.

Tit, naar jeg for Folket synger,
Taaren i mit Øie staar,
Men mit Bængsels Haab sig klynger
Da til Fremtids bedre Aar.
Jeg vil hjem, vil hjem til Spanien,
Her er koldt, Alt aander Hød,
Jeg vil hvile ved Kastanien,
Fattig, men dog hjerteglad.“ —

Saa lød Ordet fra den Lille
I den mørke Aftenstund;
Det var koldt, og det var stille,
Diet luffer sig til Blund.
Til et Træ sit Hoved hviler
Han i Drøm om Spaniens Fld,
Sjælen til Alfader iler,
Spanien kom han aldrig til.

4. Om Dagen ved mit Arbeid staa.

Om Dagen ved mit Arbeid staaar
Da tænker jeg paa dig,
Om Natten i mine Dromme
Da er jeg lykkelig,
:: Min Tanke over Bjerg og Dal
Til dig min Hjertensfjær. ::

Naar Dødnings-Uhret lyder
I Midnats tause Stund;
Med Suk og Bøn jeg beider
For dig af Hjertets Grund.
:: Min Tanke over Bjerg og Dal
Til dig min Hjertensfjær. ::

Gud lad ei den Dagen komme,
Du stilles skal fra mig!
Mit Liv var da forsvunden
Og jeg ulukkelig.
:: Min Tanke over Bjerg og Dal
Til dig min Hjertensfjær. ::

Ja, er det saa beskifftet,
Af Gud, det være maa,
At vi ei skal saa knytte
Det Baand vi tænkte paa.
Saa lad os da forenes
I Kjærlighedens Blod;
I Graven kan vi sove
I Fred vi begge To.

Forinden vi skal følge
Hinanden vi To,
Før skal Bjergene de smelte
Og Havet blive Blod.
Nei, ikke førend Døden
Os falder herifra.
Da sover vi saa sødt
Til den store Regnsfalds dag.

Pris 10 Dre.